

skatningen, navnlig paa Kapital, vil Kapitalen flytte fra os til Hovedstaden. Nu maa det indrømmes, at der vist ikke efter Vedtagelsen af den københavnske Skatte- lov er samme Fære for Provinsbyernes Ligningskommissioner som tidligere, men det synes mig dog indlysende, at ikke mindst Provinskøbstæderne vilde have været i høj Grad interesserede i, at den københavnske Skattelov var bleven gennemført saa demokratisk, som den forelaa her, bl. a. med dens Beskatning paa Formue. Jeg skal indrømme, at det kunde have sine Vanskeligheder ikke mindst for den radikale Regering at gennemføre denne. Jeg vil ikke være ubillig overfor det afgaaede Ministerium, thi det maa erkendes, at naar der i Ministeriet sidder en Finansminister, der, medens han var Redaktør af „Politiken“, i dette Blad skrev om de københavnske Skatteforhold, som han gjorde, kunde det have sin Vanskelighed at gennemføre Loven med den Bevægelsesfrihed og de demokratiske Principper, Venstre har ønsket gennemført. Den paa- gældende har nemlig skrevet, efter at have taget Afstand fra den Tanke, at Skatte- procenten i København blev given fri: „Ved denne Lovs Begrænsning have vi fundet os vel her i København, som er blevet en af fremmede misundt By. Hvad man ellers kan indvende mod Hovedstaden, her er da rimeligt at leve for Skatter“. Og senere tilføjer han: „Vi i København sad bag et sikkert Hegn, Lovens hellige Bogstav“. Man vil forstaa, at det paa det givne Tidspunkt kunde være vanskeligt at komme bort fra de Regler, man havde her i København, naar de af den siddende Finans- minister vare blevne betegnede som et hel- ligt Bogstav. Der er ofte klaget over, at de nuværende kommunale Beskatnings- regler vare ubrugelige. Man har jævnlig fremholdt, at man ramte Skatteydere lige over det frie Skøns Grænse for haardt. Jeg har tidligere gjort opmærksom paa, at naar dette var Tilfældet, var Grunden formentlig oftest den, at man i for ringe Grad havde sin Opmærksomhed henvendt paa Fradragsreglerne, paa Fradragspro- centen, og i for stor Udstrækning benyt- tede sig af Tillægsprocenten. Ærede Med- lemmer, som have været med til at fore- tage Ligninger, ville vide, at det er let-

tere at blive enig om at give en Mand et Tillæg end om at give ham et Fradrag. At man i størst mulig Udstrækning be- nytter sig af Fradragsprocenten, indtil 65 pCt., fører til, at Skatteprocenten stiger, og det vil, som alle ærede Medlemmer let forstaa, fortrinsvis ramme de store Skatte- ydere.

I Anledning af de Anker, man retter mod de nuværende Beskatningsregler, vil jeg ogsaa bringe i Erindring en Udtalelse, der faldt her fra Socialdemokratiets Ord- fører i Fjor. Det ses af Tidenden Sp. 4066, at han udtalte: „Den ærede første Taler“ — det var det daværende ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) — „har sikkert Ret i, at man i adskillige Kommuner endnu ikke gør Brug af Skatte- lovens Bestemmelser i denne Henseende“ — Fradragsreglerne — „og det mener jeg ogsaa bør siges i denne Forbindelse, fordi det er absolut urigtigt, naar lokale Lig- ningsmyndigheder i alle Tilfælde ville paa- beraabe sig, at det er Loven, der er Skyld i, at man rammer Smaafolk alt for haardt. Det skulle de ikke have Lov til, og naar vi nu her paa Rigsdagen have dette Spørgsmaal til Diskussion, bør det ogsaa siges ud over Landet, at det er ikke altid i Lovens Mangler, man skal søge Aarsagen til en uretfærdig Skatteligning, den kan i mange Tilfælde lige saa godt skyldes en lokal Ligningsmyndighed, som ikke gør den rette Brug af Loven“. Det er nemlig en Kends- gerning, at alle de, der ligge under det frie Skøns Grænse, 800 Kr. paa Landet og 1,000 Kr. i Byerne, kunne i alt Fald ikke rammes for haardt af Lovens Regel, og det frie Skøns Hovedregel er som bekendt udvidet ved en tidligere ministeriel Re- solution, hvis Fremkomst jeg mener baade moralsk og juridisk maa billiges. Men da der, som bekendt, er Strid om det, kan jeg godt forstaa og tiltræde, at Ministeren i det foreliggende Forslag har hævet enhver Tvivl i saa Henseende ved at ændre lidt i Lovens Udtryk.

Nu maa en Del af Grundene til Mis- fornøjelserne med Skattelovene ogsaa søges i, at der som bekendt var adskillige Lig- ningsmyndigheder, der benyttede Lejlig- heden til at tage forøgede Skatter af Be- boerne. Man gav dem ikke den Nedsættelse i Hartkornskatten, som Ejendomsskylden